

"Η αλληλογραφία" (περ. Γραφή, 2008)

Η αλληλογραφία (περ. Γραφή, 2008)

Η αλληλογραφία

«Δεν μιλάς σοβαρά!»

Η Κλειώ δεν απάντησε. Η Σοφία συνέχισε, «δεν θέλεις βέβαια να πιστέψω ότι στην εποχή των κομπιούτερς, της ψηφιακής τεχνολογίας, της ηλεκτρονικής αλληλογραφίας και των κινητών τηλεφώνων, εσύ καταλαβαίνεις με γράμματα γραμμένα στο χέρι!»

Η Κλειώ σήκωσε τα μάτια και την κοίταξε, δεν πρόλαβε να κουνήσει το κεφάλι, η άλλη είχε ήδη στρέψει το βλέμμα στον καθρέφτη και διόρθωνε μια τούφα απ' τα μαλλιά της. Μετά από κάποια δευτερόλεπτα σιωπής η Σοφία είπε, «καλά και στο τηλέφωνο γιατί δεν μιλάτε;», χωρίς να περιμένει απάντηση, «δε σε καταλαβαίνω..., για την ακρίβεια ποτέ δε σε κατάλαβα, δηλαδή τι παριστάνεις;». Έσκυψε κάπως προς το μέρος της κοιτώντας την επιθετικά. «Τώρα δηλαδή εσύ θεωρείς ότι κάτι παριστάνεις; Αντιστέκεσαι, να πούμε, σ' αυτόν το τρόπο ζωής και προτείνεις έναν άλλο; Αγνοείς τον χρόνο, τις εφευρέσεις των ανθρώπων, την ιστορία, τους έχεις όλους χεσμένους;». Ένιωθε τη σιωπή της Κλειώς να την αμφισβητεί με τον πιο επικίνδυνο τρόπο, συνέχισε ερεθισμένη από τα ίδια της τα λόγια, «και καλά τι είδους σχέση είναι αυτή; Πώς θα καταλάβεις αν σου ταιριάζει, αμ' χωρίς τη καθημερινή τριβή κοριτσάκι, δεν μαθαίνεις τον άλλο».

Το πρόσωπο της Κλειώς φωτίστηκε από ένα μυστηριώδες χαμόγελο πριν απαντήσει, «...αυτό πάντως το ξέρω, και μάλιστα πολύ καλά», τέντωσε τη φωνή της να φτάσει μέχρι τα φορτωμένα με βαριά σκουλαρίκια αυτιά της αδελφής της.

«Πώς;» τη ρώτησε κοφτά η Σοφία, σαν να τής έκανε παραχώρηση.

«Να, από τα γράμματα, αυτά που μου γράφει είναι τόσο κοντά σ' αυτά που πιστεύω, που ελπίζω, αλλά και σ' άλλα που φοβάμαι και ξέρω πως δεν θα 'ρθουν ποτέ». Το βλέμμα της όσο μιλούσε γύριζε όλο προς τα μέσα, έκλεινε. «Τα περιμένω τα γράμματά του όσο τίποτ' άλλο, είναι για μένα χαρά, παρηγοριά, ένας άνθρωπος που επιτέλους με καταλαβαίνει, ένας που με νοιάζεται με τον τρόπο που εγώ εννοώ...» η φωνή της κοντοστάθηκε κι ύστερα της αντιγύρισε καθυστερημένα «κι εγώ δεν σε κατάλαβα ποτέ» και τα μάτια της Κλειώς αναδύθηκαν με το φακό να στενεύει σα γάτας σε ξαφνικό φως. Οι δυο κοπέλες σπάνια επέτρεπαν η μια στην άλλη την οπτική επαφή κατάματα, και δεν θυμόντουσαν, κάθε μια για λογαριασμό της χωρίς ποτέ να το έχουν συζητήσει, ποια το ξεκίνησε όλο αυτό, γεγονός πάντως ήταν ότι κοιταζόντουσαν ελάχιστα. Ωστόσο τώρα η Σοφία βρέθηκε απροετοίμαστη και το στενεμένο βλέμμα της Κλειώς έτσι όπως αναδύθηκε απ' τα σκοτάδια, τής τρύπησε τον αμφιβληστροειδή.

«Μπορώ τουλάχιστον να δω καμιά φωτογραφία του; »

Η Κλειώ εντόπισε μια μικρή τρύπα στο καλτσόν της και βάλθηκε να τη μεγαλώνει στριφογυρνώντας αργά το μικρό της δάχτυλο. Η Σοφία τής έριξε ένα βλέμμα κοκτέιλ απορίας και απογοήτευσης. «Μου κρύβεις κάτι;»

«Δεν έχω..., φωτογραφία του δεν έχω, δεν μου έστειλε ποτέ και εγώ δεν χρειάστηκα να του ζητήσω».

«Δεν χρειάστηκες να του ζητήσεις; Πώς το εννοείς πάλι αυτό;» Τα βλέφαρα της Κλειώς πετάρισαν με τον τρόπο που η Σοφία ήξερε πολύ καλά από παιδί κι ως μη την κοιτούσε συχνά κατάματα, έλεγε μέχρις εδώ ήταν, κάτω τα ρολά, ο χρόνος σας έληξε, ότι καταλάβατε-καταλάβατε. Στοπ. «Θα 'ρθεις την Κυριακή για φαγητό, η θεία θα φτιάξει σπανακόπιτα». Η Κλειώ μουρμούρισε κάτι που η Σοφία δεν μπήκε στον κόπο να αποκωδικοποιήσει, η συζήτηση είχε τελειώσει. Φίλησε την αδελφή της με όση τρυφερότητα της επέτρεπαν τα κουρασμένα της νεύρα κι έφυγε.

Όλα τα επόμενα πρωινά βρήκαν την Κλειώ να κλαίει απαρνηγόρητη πάνω από το νεροχύτη. Τα δάκρυά της αραιώναν την ξεραμένη, τουλάχιστον μιας εβδομάδας, σάλτσα στα άπλυτα πιάτα. Ούτε και σήμερα χτύπησε ο ταχυδρόμος το κουδούνι της. Έβαζε με το μυαλό της όλα τα κακά που ήξερε, που άκουγε στις ειδήσεις, που της έλεγαν οι γύρω της πως πρέπει να προσέχει, όλα τα σκέφτηκε για να τον δικαιολογήσει, όμως της λείпанε τα τρυφερά του λόγια στο χαρτί που πάντα μύριζε ροδάκινο -πώς έμαθε ο καλός της ότι το άρωμά της ήταν το ροδάκινο;- όταν άνοιγε ο φάκελος και το δωμάτιο γέμιζε αγρούς, βεβαιωνόταν πως ναι, σωστά έχει καταλάβει, αυτός είναι το άλλο της μισό, ο άντρας της ζωής της.

Πέρασε μια ολόκληρη βδομάδα. Η Κλειώ ήταν κλεισμένη, τις λίγες φορές που χτύπησε το τηλέφωνο δεν το σήκωσε, ήταν πολύ απασχολημένη. Έγραφε στον αγαπημένο της ένα μεγάλο γράμμα.

Δευτέρα πρωί χτύπησε το θυροτηλέφωνο, ανοίξτε, ταχυδρόμος. Η φωνή του την επανέφερε κάπως στις διαστάσεις του χώρου. Όστε ξημέρωσε λοιπόν, και δεν βρέχει όπως νόμιζα, ποιος είπε; Ταχυδρόμος; Α'..., α'... ο ταχυδρόμος! Κατέβηκε λαχανιαστά τις στριφτές σκάλες της προπολεμικής πολυκατοικίας. Όταν τις ξανανέβαινε είχε σφιχτά πάνω στο στήθος της το πολυπόθητο γράμμα. Το άνοιξε με χέρια που έτρεμαν, το ροδάκινο χύθηκε και την έλουσε, έκλεισε τα μάτια, ρούφηξε βαθιά μεσ' στα πνευμόνια της το σκοτωμένο αέρα του δωματίου, την κλεισούρα που άνθισε απρόοπτα. Δεν βιαζόταν, είχε όλο το χρόνο μπροστά της για να το διαβάσει, να το μαλάξει, να πιπιλίσει την κάθε του λέξη, να γεμίσει το στόμα της με τα λόγια του, το σώμα της με τα χάρδια του, η καρδιά της με την καρδιά του. Αργά το μεσημέρι αφού έπλυne τα πιάτα, μαγείρεψε, χόρεψε κι έφαγε, κάθισε να το διαβάσει.

«Αγάπη μου που τόσο μου λείπεις, αγάπη μου ξεροκέφαλη κι επίμονη, αγάπη μου που θέλω να σε σφίξω πάνω μου κι εσύ όλο πετάς, μου ξεγλιστράς και φεύγεις, αγάπη μου που το άρωμά σου με ξαγρυπνά τις νύχτες, τώρα που τα μπουμπούκια ξημερώνουν φωτάκια στον ύπνο σου και κλέβουν την σκιά σου.....» Η Κλειώ έπινε, κι έπινε. Και μεθούσε.

Όσπου σε μια στιγμή κοκάλωσε. Έμεινε για ώρα να κρατά το χαρτί κουρέλι στα χέρια της. Μια κραυγή στριμωχνόταν στο στήθος της, αλλά την έσπρωξε πίσω. Πήγαν να της ανέβουν δάκρυα στα μάτια αλλά τα 'διωξε, δεν είχε χρόνο, δεν έχω χρόνο, έπρεπε να βιαστεί, πρέπει να βιαστώ, η κατάσταση απαιτούσε άμεση αντίδραση, η κατάσταση απαιτεί άμεση δράση! Τώρα πριν με πάρει από κάτω, τώρα, τώρα, ψιθύριζε. Ακούμπησε το γράμμα πάνω στο τραπέζι της κουζίνας, δεν το ξαναδιάβασε, μια φορά ήταν αρκετή. Πήγε στην κρεβατοκάμαρα, άνοιξε την ντουλάπα κι άρχισε να δοκιμάζει τα ρούχα της.

Η Σοφία ήταν συνηθισμένη από τις απουσίες της Κλειώς, μετά από δέκα μέρες όμως που είχαν να μιλήσουν άρχισε να ανησυχεί. Κάθε προσπάθεια από το τηλέφωνο ήταν καταδικασμένη, ήξερε καλά την αδελφή της, όταν κλεινόταν έκλεινε και η τηλεφωνική επικοινωνία με το έξω κόσμο. Κανόνισε να πεταχτεί μετά το γραφείο.

Ανεβαίνοντας τη στριφογυριστή σκάλα της προπολεμικής πολυκατοικίας βλαστήμησε το ασανσέρ που δεν υπήρχε και την μόχλα που της πλάκωσε τα πνευμόνια. Πώς ζει εδώ μέσα; Χτύπησε, ξαναχτύπησε, «Κλειώ..., εγώ είμαι άνοιξε, σταμάτα την πλάκα, το κρυφτό τελείωσε». Περίμενε λίγο, ύστερα πάλι πιο δυνατά, «Κλειώ..., σου λέω κόφτο, έλα άνοιξε,... έλα ρε κούκλα μου, μη με σκας, Κλειώ...» Μαύροι διαβόλοι ζώσανε τη Σοφία, που χωρίς απολύτως προφανή λόγο, άρχισε να βροντάει δυνατά την πόρτα. Ο διαχειριστής, σκέφτηκε, αυτός θα έχει το αντικλείδι, του είχα πει να το κρατήσει για ώρα ανάγκης, κουτρουβάλησε τις σκάλες μέχρι τον πρώτο και τις ξανανέβηκε μαζί με τον ηλικιωμένο άντρα, χωρίς βρισιές και με την ψυχή να τρέμει.

Το δωμάτιο ανέδιδε μια μυρωδιά κλεισούρας και αποσύνθεσης σάπιου φρούτου. Μια καρέκλα ή-

ταν πεσμένη. Μάλλον από τη κλωτσιά, τής είχε βγει το ένα παπούτσι, μοβ γόβα βελούδινη. Ασορτί μοβ βελούδο και η ζώνη στο λαιμό. Το φόρεμα να αιωρείται στο ταβάνι, σ' ένα απαλό ροδακινί της πρώτης άνοιξης φρεσκοσιδερωμένο. Και η Κλειώ κλεισμένη μέσα του, ώριμο φρούτο του χρόνου, έξω από την ιστορία πα.

Ο διαχειριστής ξέμεινε κάμποση ώρα με το στόμα ανοιχτό, μετά κοίταξε την μαρμαρωμένη Σοφία. «Κάτι πρέπει να κάνουμε», είπε, «πάω να φωνάξω βοήθεια, το 166, την αστυνομία, το εκατό». Δεν του απάντησε, την έβαλε να καθίσει στην άλλη καρέκλα. Πάνω στο τραπέζι υπήρχε ένας φάκελος με τη διεύθυνση και το ονοματεπώνυμο της Κλειώς, είχε προχθεσινή σφραγίδα ταχυδρομείου, δίπλα του ένα στραπατσαρισμένο γράμμα.

Όταν η Σοφία έμεινε μόνη της, πήρε να το διαβάσει, αναγνώρισε τον στραμπουλιγμένο γραφικό χαρακτήρα της αδελφής της.

«Αγάπη μου που τόσο μου λείπεις, αγάπη μου ξεροκέφαλη κι επίμονη, αγάπη μου που θέλω να σε σφίξω πάνω μου κι εσύ όλο πετάς, μου ξεγλιστράς και φεύγεις, αγάπη μου που το άρωμά σου με ξαγρυπνά τις νύχτες, τώρα που τα μπουμπούκια ξημερώνουν φωτάκια...»

και πιο κάτω,

«...είσαι επίμονη και ξεροκέφαλη και δεν ξέρω τι να κάνω, γιατί να μη συναντηθούμε, όχι αμέσως ίσως, αλλά κάποτε, εσύ όμως τίποτε, από ό,τι σε αποκλείεται με πας, γι' αυτό κι εγώ δεν μπορώ να συνεισώω έτσι, μακριά σου και φεύγω για πάντα, ξέρεις εσύ που να με συναντήσεις, άμα θέλεις ξέρεις...»

Ηαλληλογραφία (περ. Γραφή, 2008)